

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 65.

Eyvende Session.

27de Møde.

Lovsdagen den 12te Januar.

(Fortsat.)

Ischering (fortsat): Naar man derimod kom til en Dvertagelsesmaade, der gik ud paa en Taxation, som var grundet i andet end i de virkelig reelle Indtægter, afspejlede mod Driftsomkostningerne, saa kunde Sagen stille sig overordentlig farlig, saafremt han havde anlagt Banen i den dyre Retning; thi vi maae lægge Mærke til, at Entreprenuren her er Entrepreneur for en Bane, som han vil skaffe Frequentés, og naar han troede, det i den Henseende var fordelagtigt for ham at anlægge den i den dyre Retning, saa vilde han altid gjøre det, da han dog tilsidst blev betalt for den. Det dreier sig om at bringe det derhen til, at om han ogsaa anlægger Banen dyrt, faaer han den kun høiere betalt, naar den giver et tilstrækkeligt Udbytte, og anlægger han den billigt, saa er det ham selv, der, hvis den ikke giver Udbytte, maa tage Skaden derfor under Driften. Jeg troer altsaa, at vi maae fastholde, at der ingen Fare er, naar Tilbudet bliver nogenlunde i den Skikkelse, det nu har, nemlig at det bliver en fast Sum, som Staten garanterer pr. Mil, og vi kun sørge for, at denne Sum er lavere end den billigste Bane, der kan anlægges; naar det først er kommet saa vidt, saa forekommer det mig, at der heller ikke er den allermindste Fare ved saa at sige at lægge det i Entreprenurens, i Baneanlæggerens Hænder at gaae hvilken Retning han vil, naar Driftstiden, som han skal paatage sig, ikke bliver for kort. — Det,

der derimod her er Spørgsmaal om, er at stille en Sum til Nivellement til Regjeringens Raadighed, uden at vi have nogen Sikkerhed for, at vi komme til Afgjørelse om en Bane med en Entrepreneur, men hvilket Nivellement maaskee kan gaae forud for en Banebygning, der skal udføres for Statens Regning. Der til troer jeg, at det er en Feil at bevilge Penge i Finantsloven, og jeg troer ikke, at den Begrænsning eller den Betingelse, som her er sat, forinden de betydelige Midler, der her tilstaaes, maae anvendes, er tilstrækkelig. Den ærede Ordfører har meget klart viist, hvorlidt det er nødvendigt for at faae en sikker Idee om, hvilken Retning man vil følge, at have Penge til sin Raadighed. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Enhver, som vil træde frem og sige: vi maae have en Jernbane, har Intet sagt, naar han ikke tillige har sagt: den maa gaae der og der med Afvigelse af nogle ganske faa Mil. Da jeg for omtrent 15 Aar siden bragte denne Sag paa Bane her i Landet, angav jeg ogsaa siebliffelig Banens Hovedretning, fordi jeg ansaae det for nødvendigt, men ved en Hovedretning kan ikke, som den ærede Minister har sagt, forstaaes at nævne Viborg, Silkeborg, Aarhus. (I den rigsmi n i s t e r e n: dem nævnte jeg som Sidebaner.) Den ærede Minister har sagt: vi antage den fiesvigffe Grændse som et Punkt; han har ikke nævnt noget nærmere uden, om man vil, Flensborg og Frederikshavn. Jeg veed ikke, at han har nævnt flere Punkter, der skulde betegne Banens Retning i dens Længde, men herom har han udtalt sig aldeles generelt; derimod har Ministeren sagt, at det falder af sig selv, at Silkeborg, Viborg — og jeg veed ikke, om han nævnte Aarhus, men den maa vel i alt Fald